

Warszawa, 15 lutego 1938 r.

URZĄD PATENTOWY

BIBLIOTEKA

Urzędu Patentowego
Rzeczypospolitej Polskiej

B42 d 15/06

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ OPIS PATENTOWY

Nr 25851.

Kl. 54 b, 7/05.

Stefan Goldsztajn
(Warszawa, Polska).

Arkusze do prowadzenia księgowości przebitkowej oraz płyta do tych arkuszy.

Zgłoszono 4 czerwca 1935 r.

Udzielono 6 grudnia 1937 r.

Istnieją wzory do prowadzenia księgowania sposobem przebitkowym, a nawet istnieje sposób, pozwalający na jednorazowe zapisywanie pozycji z tym, że po jednorazowym zapisaniu zapis ten jest uwidoczniiony w dzienniku, na rachunku winien i ma. Ten ostatni sposób wymaga atoli po wpisaniu treści transakcji, przed wpisaniem sumy, przesunięcia jednego z kont, w celu jednorazowego wpisania sumy w dwóch różnych kolumnach. Przesuwanie to jest niepraktyczne, poza tym można przesunąć błędnie nie ten arkusz, który zamierzano, i wtedy otrzymuje się błędny zapis.

Według wynalazku niniejszego zakłada się na płycie trzy arkusze t. j. dziennik oraz rachunki winien i ma, i zapisuje się na

nich, bez zmieniania czy przesuwania arkuszy, pozycję księgową całkowicie. Na rachunku, dzięki dwu rubrykom do zaznaczania rachunków i grup rachunkowych oraz dwu rubrykom sum, otrzymuje się pełny obraz pozycji, pozwalający w sposób oczywisty sprawdzić zawsze, patrząc na jeden tylko rachunek, czy dokonano na nim zapisu dobrze czy błędnie co do formy.

Zapisując transakcje postępować można tak, że zakłada się dwa rachunki, jeden na drugim, a na wierzchu kładzie się dziennik. Wówczas transakcję zapisuje się bezpośrednio na arkuszu dziennika, a na rachunkach otrzymuje się zapisy przez kalki. Ten sposób można nazwać bezpośrednim. Lub też postępuje się tak, że arkusz dzien-

nika kładzie się pod arkuszami rachunków i zapisuje się pozycje na jednym, względnie częściowo i na drugim rachunku, a całkowity zapis w dzienniku otrzymuje się przez kalkę. Ten sposób można nazwać pośrednim.

Na rysunkach uwidoczniono wzory arkuszy według wynalazku, przy czym fig. 1 przedstawia wzór arkusza do księgowania z zapisywaniem bezpośrednim w dzienniku; wzór ten jest jednakowo rubrykowany zarówno na dziennik jak i na wszystkie rachunki; fig. 2 i 3 przedstawiają wzory dwóch arkuszy kalki, używanych jednocześnie przy zapisywaniu bezpośrednim w dzienniku; fig. 4 przedstawia płytę, służącą do umieszczania na niej tych arkuszy przy dokonywaniu zapisów bezpośrednio w dzienniku; fig. 5 — płytę w przekroju; fig. 6 — wzór arkusza dziennika, jakiego używa się, zapisując pozycje do dziennika pośrednio

Księgując bezpośrednio, zakłada się na płytę arkusz rachunku winien lub ma tak, by trzpienie płyty *a* weszły w otwory *b* arkusza na potrzebnej wysokości. Następnie pomiędzy trzpienie *a* płyty kładzie się ten arkusz kalki, którego miejsce niekopiujące *c* lub *d* wypadnie na rubryce sumy *e* lub *f*, w której nie należy otrzymać zapisu. Zakłada się następnie na odpowiedniej wysokości drugi arkusz rachunku, korespondujący w pozycji z rachunkiem uprzednio założonym, na to kładzie się pomiędzy trzpienie *a* drugi arkusz kalki. Wreszcie zakłada się arkusz dziennika i pisze się w rubryce numerów *g* numer kolejny dziennika, w rubryce grup rachunkowych winien *h* — symbol grupy rachunkowej, np. D = dostawcy, O = odbiorcy, Kh = koszty handlowe itd., w rubryce rachunku winien *i* — nazwę tego rachunku w księgowanej pozycji, w rubryce grup rachunkowych ma *j* — symbol tej grupy rachunkowej, w rubryce rachunku ma *k* — nazwę tego rachunku w księgowanej pozycji, w rubryce daty *l* —

dzień i miesiąc, w rubryce treści *l* — treść zapisywanej pozycji, w rubryce sumy przyjął *e* — sumę tranzakcji i w rubryce sumy wydał *f* — sumę tranzakcji. W ten sposób pozycja jest zaksięgowana całkowicie, bo w dzienniku pierwopisem, a na rachunkach winien i ma przez kalki.

Księgując pośrednio, co w szczególności nadaje się do księgowania, zakłada się na odpowiednią płytę arkusz dziennika (fig. 6), na który nakłada się arkusz kalki zakrywający cały arkusz dziennika z wyjątkiem rubryki numerów *m*, na to nakłada się rachunek winien lub ma, np. kasa, towary, sprzedaż hurtowa itd., następnie nakłada się drugi arkusz kalki, zasłaniający rubryki treści zapisów (*g, h, i, j, k, l* i *l*), i wreszcie arkusz rachunku korespondującego w pozycji z uprzednio założonym rachunkiem, po czym wpisuje się jak wyżej, z tym że sumę wypisuje się tylko w jednej rubryce przyjął *e* lub wydał *f*, jak wypadnie z treści pozycji, oraz wpisuje się drugi raz numer kolejny dziennika w rubryce numerów *m*. Następnie arkusz jako wypełniony zdejmuje się, i wówczas na drugim rachunku, który został na płycie, wpisuje się drugi raz sumę tranzakcji w przeciwnej rubryce, aniżeli wypisano na zdjętym arkuszu. W dzienniku przez kalkę otrzymuje się taki sam zapis, jaki otrzymano w pierwopisie zapisując bezpośrednio w dzienniku, oraz dodatkowy zapis numeru kolejnego dziennika *m*, który służy do orientacji przy zapisywaniu dalszych tranzakcji, jakie będzie następny numer kolejny.

Zastrzeżenia patentowe.

1. Arkusze do prowadzenia księgowości przebitkowej, znamienne tym, że każdy arkusz posiada dwie rubryki do zaznaczania rachunków (*i, k*) i grup rachunkowych (*h, j*) przedsiębiorstwa, oraz dwie rubryki na sumy (*e, f*), w których na arkuszach dziennika zapisuje się sumy transak-

cji **dwa** razy, t. j. w rubryce przyjął (*e*) i rubryce wydał (*f*).

2. Płyta do arkuszy według zastrz. 1, znamienna tym, że na swej powierzchni jest zaopatrzona w dwa wystające trzpie- nie (*a*), które służą do zakładania tych ar-

kuszy za pomocą otworów (*b*), znajdujących się na ich marginesach po stronie lewej (*n*) i po stronie prawej (*o*) na potrzebnej wysokości.

Stefan Goldszajn.

Fig. 1.

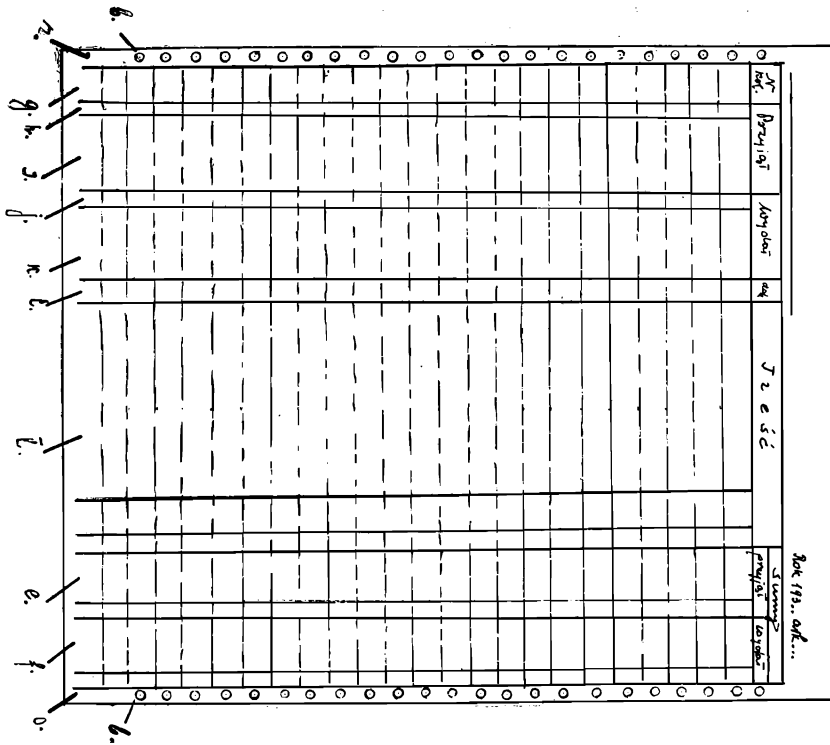

Fig. 6.

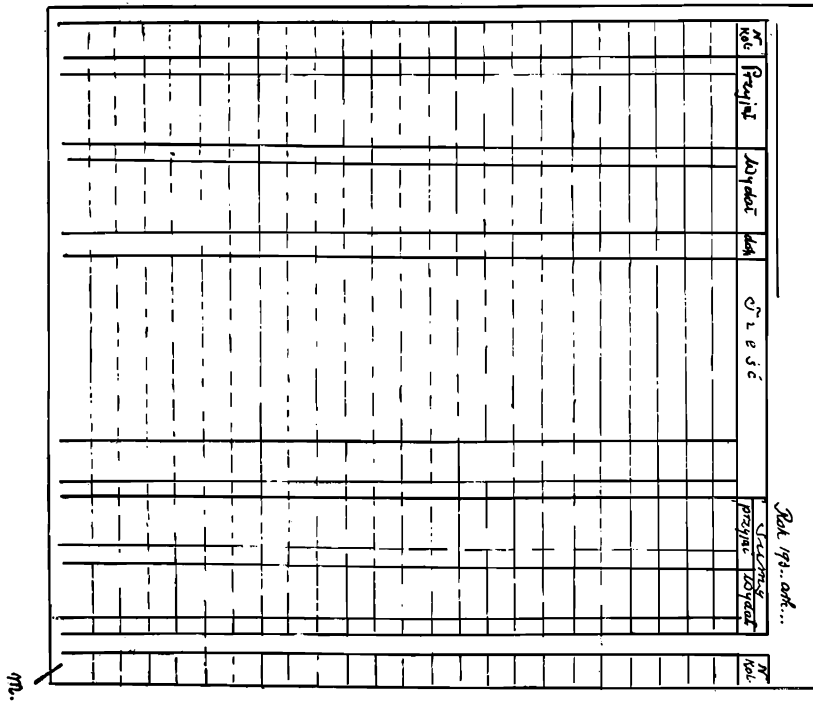

Fig. 3.

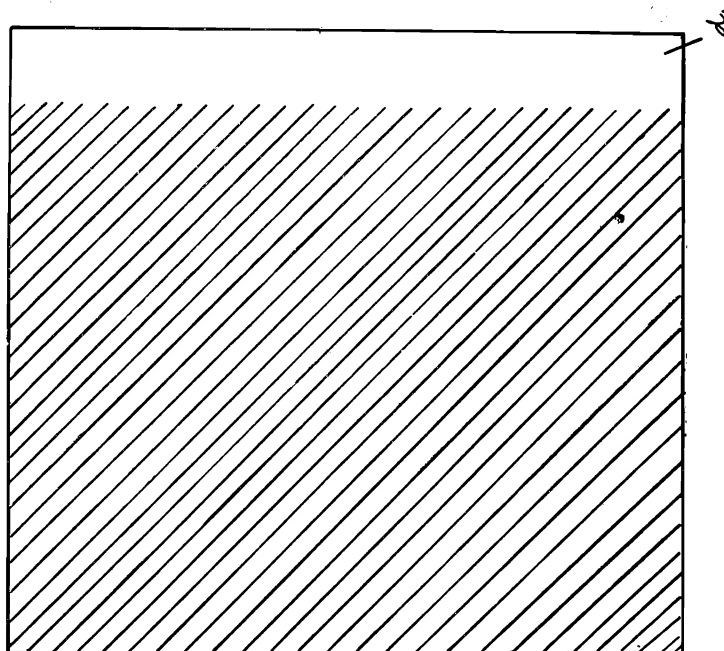
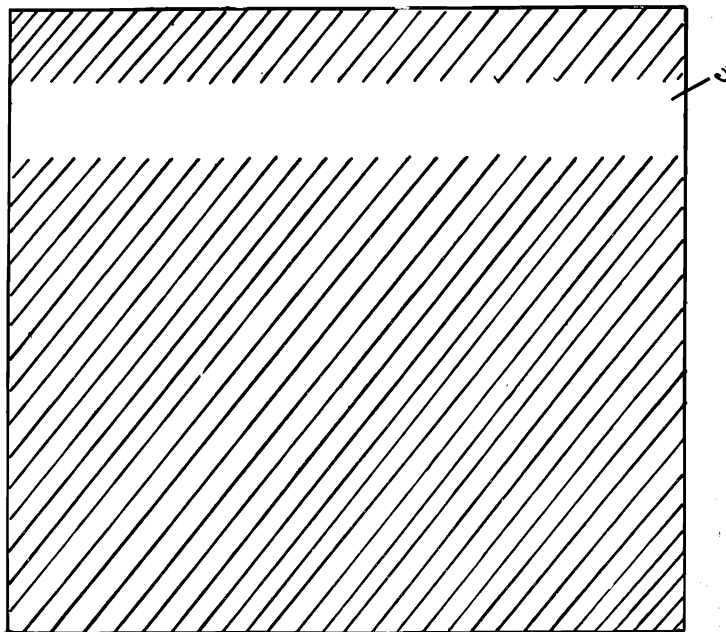

Fig. 2.

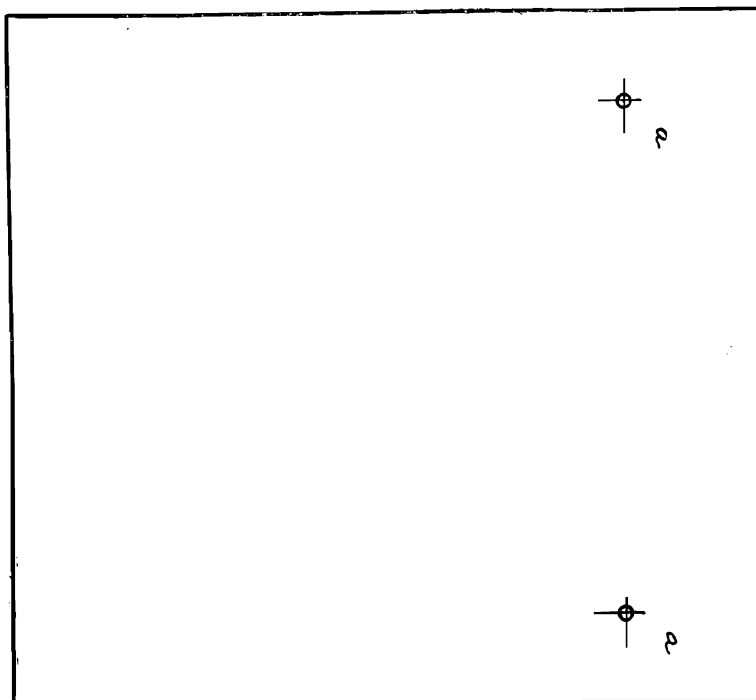

Fig. 4.

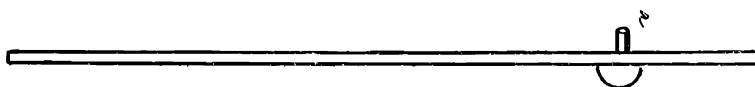

Fig. 5.